

История на БФС

На 10. 02. 2007 г. в гр. София се провежда Учредителен конгрес на съсловната организация на магистър - фармацевтите в Република България. На този конгрес е основан Българският фармацевтичен съюз(БФС).

БФС е основан в съответствие със Закона за съсловната организация на магистър – фармацевтите (ЗСОМФ). Той е единствената законово представена съсловна организация, която обединява всички магистър - фармацевти в Република България. Членството в БФС е необходимо и задължително условие за упражняване на професията на магистър - фармацевта. На учредителния конгрес е избрано ръководство и е приет Устав на БФС.

Първият официален документ, приет на Учредителния конгрес бе Декларация в подкрепа на несправедливо осъдените медицински работници в Либия.

Първите документиранни данни за аптечна дейност в България датират от началото на 19 век. Около 1820 година в гр. Сливен е открита аптека (спицерия), а в гр. Велико Търново такава се открива през 1823 г. В Шумен първата аптека се открива през 1864 г., а в Бургас през 1880 г. В периода 1836 – 1938 г. се откриват аптеки в Пловдив, Видин, Силистра, Русе, София, Пазарджик, Ст. Загора, Копривница, Самоков и др.

До 1879 г. аптеките в България, които по това време се наричат спицерии са около 32, като в този брой не са включени военните аптеки, обслужващи армията през Руско-турската освободителна война.

От първите години след Освобождението датира и организацията на българските дрогисти. Счита се, че първата дрогерия е открита през май 1896 г. в София.

Данните за съсловно – професионален живот на фармацевтите в България до 1889 г. са оскъдни. В публикация във в. "Славянин" бр. 117 от 1884 г. се съобщава за основаване на първото аптекарско дружество в България в гр. Русе на 5 март 1884 г. Счита се, че това е първата професионално – съсловна организация на фармацевтите в България. През май 1890 г. е основано първото Българско Аптекарско Дружество (БАД) в София. То приема Устав и си поставя за цел "развитие на напредъка във фармацията в България, запазване на интересите на аптекарите и повдигане на престижа на аптекарското дело". Фармацевтите са редовни членове, а помощник-фармацевтите – извънредни. Прави се опит за издаване на "Фармацевтически вестник".

През 1897 г. се основава Българското Фармацевтическо Дружество "Галениус" (БФД). В това дружество членуват наемни фармацевти, аптекарските ученици и помощник – аптекарите, а собствениците на аптеки са извънредни членове. То развива оживена организационна дейност и издава свой професионален печатен орган "Български Фармацевтически Вестник".

През 1914 г. на общо събрание на БАД се основава Българско Аптекарско Кооперативно Дружество (БАКД). С дейността си БАКД улеснява навлизането на чужди капитали в България и държави като Германия, Швейцария, Австрия и Франция увеличават своя пазарен дял в страната. Чрез преките си контакти с фирмите – производители, БАКД се налага като регулатор на цените и качеството на лекарствата. Главните му цели са качествен контрол на всички внасяни лекарства, създаване на лаборатория за производство на лекарства, дистрибуторска дейност, организация за събиране на лечебни растения за местно производство и за износ. През 1929 г. БАКД открива собствена производствена лаборатория "Галенус" в София.

През 1926 г. БАД се преименува в Съюз на аптекарите в България (САБ), а една от основните му цели е да се постигне обединение с други сродни фармацевтични организации. През 1931 г. започва да излиза печатният орган "Българска аптека", а през следващата година в Габрово започва да се списва вестник "Фармацевтически преглед".

През 1934 г. САБ, БАКД и Дружеството на дрогистите излизат с решение трите съсловни групи да работят заедно за решаването на общите въпроси, като се създава общосъловен комитет. В началото на 40-те години на миналия век влиза в сила Законът за професионалните организации, който налага реорганизация и разделяне на трите дружества. Липсата от единна организация на фармацевтите в този период води до последващо учредяване на Съюз на българските фармацевти през 1939 г. Според закона, тази организация няма синдикален характер и по устав е само академична и научно – професионална.

През 1944 г. се създава Национален комитет на аптекарите към ОФ. Този комитет подпомага Дирекцията на лекарствоснабдяването и приобщава аптечните работници към преустройството на аптечната система. През 1948 г. когато вече са положени основите на държавното лекарствоснабдяване, националният комитет на аптекарите провежда съвместни заседания с ръководствата на САБ, БАКД и Дружеството на дрогистите. Взето е решение за създаване на единен фармацевтичен съюз – Български фармацевтичен съюз, а националният комитет на аптекарите се саморазпуска. Печатният му орган в. "Ново аптечно дело" става издание и орган на Българския фармацевтичен съюз. В последващите години във фармацевтичния сектор се правят реорганизации, като през 1950 г. отдел Аптечно дело се закрива и се трансформира в Държавно аптечно управление – институция със силно централизирана функция. Обществено –

политическата система през периода до 1989 г. не предполага свободно функциониране на съсловна организация.

През 1989 г. настъпва период на цялостно преустройство на обществото и реорганизация на аптечната система. Създават се условия за възстановяване на Съюза на фармацевтите в България, който участва със свои експерти в работата на възстановения Съвет по аптечно дело.

През 2006 г. е приет Закона за съсловната организация на магистър – фармацевтите (ЗСОМФ). В началото на 2007 г. на конгрес, проведен в София е учреден Българският фармацевтичен съюз (БФС) като единствена законово представена съсловна организация, която понастоящем обединява всички магистър - фармацевти в Република България.

Снимките са предоставени от маг.фарм.Любомир Лахчев и маг.фарм. Антон Краев